

гаятъ твърдѣнията на „синигеритѣ“, които се занимаватъ съ „моди“, е досущъ отъ общъ характеръ. Той е свързанъ съ рѣшението на политическата проблема. Ботйовъ имаше способността да свързва проблемитѣ, които поставяше българската дѣйствителностъ, една съ друга, дори образователната проблема да не отдѣля отъ общия политически въпросъ въ страната, отъ рѣшението на който зависѣха всички останали културни проблеми. Нали като делегатъ (1871.) въ засѣданията на Българското Книжовно дружество той бѣше изплашилъ литературнитѣ врабци съ това, че противопостави революцията на наивната филология! „Българскиятъ народъ нѣма нужда отъ журнали и вѣстници — бѣше казалъ той на плѣсенясалитѣ мозъци —, а отъ бунтовници; по-напрѣдъ му дайте свобода на тоя народъ, че тогава му разправайте, дѣ трѣбва да пише т, ь и ы-то“.

Очевидно, това гледище не търпи никакъвъ капризъ, а онзи, който би си позволилъ подобно удоволствие, трѣбва да знае, че ще срѣщне не любезна усмивка, но корава плѣсница.

V.

Нѣколко документа, които по щастлива случайностъ сж запазени, хвърлятъ голѣма свѣтлина върху характерътъ на борбата, която нашиятъ поетъ е водилъ противъ Каравелова. Наистина, малцина били съврѣменицитѣ, които сж разбирали идейната подкладка на тая борба. Мнозина вѣрвали, че непримиримата вражда между двамата публицисти и писатели се дължела на съперничество за меснетъ, други слизали още по-долъ и търсѣли причинитѣ въ *cherchez la femme!* Слѣднитѣ двѣ писма, които забавихме да цитираме за това мѣсто, ще допридадатъ единъ неизлишенъ плюсъ къмъ горнитѣ обстоятелства.